

„Obšla me je neka slabost, zdaj pa je, že dobro“ rekla je tako mirno da ne bi bil nikdo slutil, kako razburjena je njena duša. Tu se je videlo, kako da zna ženska v kritičnih položajih mojstersko zatajevati svoja čutila.

„Zdaj pa že poznam vašo bolezen, ni treba, da mi pravite dalje. Vi ljubite, vi bi morda tudi drage volje zavžili dozo ciankalija zaradi svoje izvoljene, da bi si jo pa privajevali, do tega nimate poguma. Ker vam ne gre vse tako gladko, kakor bi hoteli, pa se kisate, kakor mali otrok. Ali vas ni sram?! Možki se vendar radi ponášate, da ste močni spol, v resnici stè pa slabi, také slabi“. Besede te je govorila bodečim sarkazmom. Uprla je svoje lepe oči vanj in to ga je tako zmedlo, da ni vedel kako bi začel svoj zagovor. (Pride še)

Slavulj.

Slavulj prepeval je do dne,
Ko sinil je zmladletek,
Da zvezdice nad njim strme
In moje zdrami se srce
In tisoč vzklije cvetek.

Ljubezen, ti pomladi žar —
Sicer v posmeh doslej mi —
A zdaj si moje duše čar,
Srcé je moje tvoj oltar,
Kedo je kriv, povej mi!?

Slavulj, slavulj, ki je do dne
Prepeval na dobravi,
Očaral moje je srce,
Zbudil nevgasne mi želje
Po mladi je ljubavi...

Marica II.

Treznosti in delavnosti nam treba!

(V odgovor v. č. g. Danici.)

Spisal Jos. Grešnik.

Ko sem nedavno napisal v pismu svojemu prijatelju tiste „grde besede“, „uprav klasični stavek“, da mi Slovenci kaj takega ne doživimo in takega življenja tudi ne potrebujemo — *kakor ga imajo Francozi*, ki korakajo vedno skoro za par desetletij naprej pred drugimi narodi, in pri katerih sega med drugimi poskusi včasih tudi ženska emancipacija že preko mej človeške treznosti, tedaj pač nisem mislil, da bodem dal vrli sotrudnici „Slovenke“, g. Danici povod k posebnemu članku, v katerem se obsojevalno spominja tudi mene. G. Danica je lahko uverjena, da nisem pisal brez pomisleka ali morda v kakem potrtem položaju, v katerem bi bil žalobno obupaval nad usodo našega naroda in mu prorokoval morda celo propast; nikakor ne! Pisal sem iz

svojega trdnega prepričanja in tudi danes bi pisal in govoril istotako.

G. Danica je neutrudna v načrtih, predlogih, opominih in v vsodbujanju, in parkrat sem si mislil: da bi bilo vse naše ženstvo tako *agilno*, bilo bi pri nas marsikaj drugače. S tem pa nisem hotel nikdar priznati, *da ima g. Danica vedno prav*, in da se da *vse izveršiti*, kar se v njenih navdušenih člankih *vidi tako lahko*. Saj veste: „Grau ist alle Theorie“, — in take sive teorije so dostikrat polni načrti Danični. Ne odgovarjal bi radi malenkostne opazke o mojem pismu; ako bi že ne bil enkrat poprej čutil potrebe odzvati se, namreč proti njenemu članku „ženske studije“. Toda najprej k sedanjemu!

Znano je, da se pri nas, kakor pri vseh narodih običajno marsikaj pretirava: z neko trmoglavostjo se trdi staro mnenje, in namenoma se ne mara priznati resnica. Dokazov za to bi lahko navel na stotine; porabiti jih hočem le nekaj: Do najnovejšega časa se je kakor evangelij trdila in po šolah učila obligatna sodba o miroljubnosti starih Slovanov, ki so se slikali kakor prave ovčice, ki niti orožja ne poznajo. To sodbo so bili po romantično navdahnjenem Herderju podedovali potomci do današnjega dne, nikdo pa se ni brigal, ali je vse res ali ne. Šele v novejšem času se je dokazalo, da Slovani nikakor niso bili tako nedolžne ovčice, tamveč da so tudi pošteno morili, kedar je bilo treba.

Nemci in Italijani jadikujejo neprestano, da jih pritiskajo Slovani ob steno; nikdo jim tega ne veruje, a vendar nočejo priznati, da se jim ne godi nikaka krivica, ker ne privoščijo Slovanom niti trohice pravice!

Stara praksa je, da se iz spekulativnih razlogov ne priznajo faktične razmere in mnogokrat slepe politični vodje narod in sebe. To naj bode dovoljeno v politiki, kjer mnogokrat prevladujeta srce in strast, v treznem razmotrivanju pa naj se to opušča!

Jednako se godi v nekaterih ozirih tudi pri nas. Zakaj bi ne priznali, da smo res majhen narod, ki se ne bo nikdar povspel do svetovnega naroda, če hoče ohraniti svojo samostalnost in svojo individualnost!

A zato nam ni treba obupati, temveč *delati*, da dosežemo vsaj to, kar sodi tudi najmanjšemu narodiču, ki pa ima dovolj *narodnega ponosa, duševnih močij in trdne volje, da ohrani tudi proti volji svojih mogočnih sosedov vendar svojo individualnost*. Ali ni to tudi častno, da še častnejše?! Saj v svoji pošteni odkritosrčnosti ne menimo, da smo kvalitativno slabši, torej inferijorni, kakor nas je v svoji tevtonski nadutosti, domišljavosti in neumnosti označil kričavi poslanec Wolf. *Pod istimi pogoji, kakor Nemci dospeli bi bili tudi mi vsaj do iste stopinje kulture kakor oni, ako ne — višje!* V to so nam porok posamezni individui, ki so se tekom let vredno postavili v vrste prvih veleumov vzporedno z drugimi narodi. To je dokaz, da *kvalitativno* nismo ni za las za *drugimi narodi*, a v celoti smo za njimi, toda le *kvantitativno!* Torej res, kakor g. Danica pravi, „*slabši nismo*“, a — *premalo nas je!* Mari ni tako?! In to javno in odkritosrčno priznati, vendar ni sramota: nasprotno, pametni elementi v drugih narodih bodo prav naše trezno mi-

šljenje in našo žilavost obéduovali in priznali, *da je tu kemu narodu obstanek zagotovljen!* Sicer pa nam ni treba obupati radi osamelosti, saj nas tolaži zavest, da imamo *moralno* oporo za nami, — preko sto milijonov drugih Slovanov, katerih Bog gotovo ni zastoj ustvaril. V borbi za svojo individualnost pa smo vendar majhen narod. Numerično smo torej res za drugimi in kot taki ne moremo doseči istih vspehov, *ker nimamo istih pogojev!*

Vsi oni praktični dokazi, katere navaja g. Danica, električna razsvetljava, tramvaj, telefon itd. itd. so ničevi. Vse te naprave pač *niso naša duševna last*, ker jih nismo izumili mi, in privoščijo si jih tudi lahko — zulukafri, ako imajo — dovolj denarja in spretnega — impresarija. Vse to res lahko dosežemo in moramo doseči, ako nočemo preveč zaostati, a celotnih, samotvornih duševnih uspehov samostojno ne dosežemo takih kakor veliki narodi. Za tako pripoznanje nam je treba treznosti, ki nikakor ne vzame poguma, temveč le razbistri pojme in faktične razmere ter pokaže delavnim močem mesto, kje se je lotiti z vso žilavostjo kulturnega dela!

(Zvršetek pride.)

Kratko veselje.

Novelica v pismih. — Spisal Ivan Ivanov.

Na gradu Potoku, meseca maja. —

Draga prijateljica!

Tri leta ti že nisem pisala, tri dolga leta. Veš li še, kako z veselimi nadami sva odšli iz pustega inštituta! In vendar... vsi ideali so uničeni, vsi! Ti si omožena, nesrečno omožena — jaz ravno tako...

Razkrila Ti bom vse svoje življenje. Nesrečna sem, zelo nesrečna, bolj nego Ti... Čuj torej!

Že dolgo je, odkar sem prvič spoznala njega, Emila. Bil je prijatelj mojega moža. Leon ga je povabil na naš grad; meni ga je kaj hvalil. Kmalu je prišel in res jako mi je ugajal. Bil je lep, eleganten, prijazen mož, zelo izobražen; na Gorenjskem je imel majhen grad. — Vsak dan smo hodili na lov in Emilu, ki je bil ravno tako strasten lovec kakor Leon, je prijalo to divje življenje. Le prekmalu je prišla zima. Vsi prebivalci bližnjih gradov so že odšli v glavno mesto, in naposled tudi mi. Emil bi nas moral spremljati.

Bilo je še kakih štirinajst dnij do našega odhoda. Molče smo sedeli v jedilnici in poslušali, kako je zunaj tulil vihar in gnal snežinke proti oknom. Kar je rekel Emil:

„Vest sem dobil iz mesta. Nemudoma moram tja!“

Emilovo vedenje se je v zadnjih dneh izpremenilo. Včasih je zrl sanjavo pred se, včasih je bil vesel, kakor da bi se hotel omamiti; Leon je opazil to, a zvedel ni, kaj je temu vzrok. Kedar ga je o tem vprašal, nikdar ni dobil odgovora. —

Izenadila je naju ta vest. Popolnoma sem se ga

navadila, zato sem le s težkim srcem dopustila, da odide.

— Drugi dan je odšel

Po Emilovem odhodu je postalo na Potoku vse tiho in mirno. Kmalu sva tudi mi dva odšla.

Prišla sva nekoliko pred Božičem vesela in zadovoljna v prestolnico. Takoj se je zbralo dokaj sveta v naši hiši, in gotovo je bilo, da nas pride obiskat tudi Emil. Drugi dan pa je moj mož dobil pismo od Emila. Prosil je naj mu oprostiva, ker naju ne poseti. Takoj jutri mora na potovanje.

„Kako potovanje v tem času?!“ rekel je Leon, mislil nekaj časa in naposled dejal tiho: „Pa pustiva ga!“ Stopil je k meni, burno me objel in poljubil, nato pa je hitro odšel iz sobe.

Čudno se mi je zdelo to njegovo vedenje; nisem si ga mogla pojasniti.

Hitro so mi potekli zimski dnevi v burnih veselicah. Polagoma je prišla pomlad, zrak je postal mil, drevesa, vrtovi in travniki so ozeleneli. Vrnila sem se z Leonom na Potok, da bi tu vživala krasne pomladanske dneve. Veselila sva se miru in tihote, ki je tu vladala. Kar je prišel nenadoma Emil, o katerem nisva ničesar več čula po njegovem odhodu.

Leon se je jako prestrašil Emilovega nepričakovane prihoda. Emil prej tako vesel, postal je sedaj žalosten, ničesar ni govoril in pogosto sem videla, kako me je skrivaj opazoval. Rada bi mu povedala, naj me ne gleda tako strastno, a vendar nisem mogla. Če me je on gledal, sem občutila neskončno veselje, in vendar mi je bilo nadležno. — — — — —

In prišlo je počasi, neopaženo, nepoznano... Z jedno besedo — kar si gotovo spoznala že takoj — ljubila sem Emila, ljubila ga strastno, kakor nisem še nikogar ljubila. Kako sem spoznala, da ga ljubim? Le temno se spominjam... Nekega krasnega popoldne je stopil Emil v mojo sobo in zaklical:

„Stana, ljubim vas, bolj nego vse na svetu, bolj kot svoje življenje — pa proč moram proč, Vaša čast, moja čast, čast mojega ubogega prijatelja zahteva. Povedati pa sem Vam moral — —“

„Emil, kaj Vam je? — Zavedite se.“

In ko sem mu to rekla, sem občutila v svojem srcu neko bolečino in vendar tako veselje. Sedaj sem vedela, da sem ljubila Emila, neskončno ljubila; čutila sem, da se ne morem ločiti od njega, in da mora vendar Emil strani — in ko sem to čutila, sem se naslonila na mizo in pokrila svoj obraz z rokami.

„Emil, zapustite nas!“ sem prosila; „pozabite me!“

On je vstal in tiho dejal:

„Zapustiti vas moram, a pozabiti! Ne terjajte tega od mene, milostiva! Dovolite mi vsaj, da na vas mislim, na svoj najdražji zaklad, na svoje edino, kar me razveseljuje!... Vendar jaz grem — Stana, ali mi ne boste ničesar rekli v slovo?!“

Takim besedam se nisem mogla vstavljati. Podala sem mu roko.

„Z Bogom, Emil; pozabite me... ostanite srečni!“

— zaman, ni mi šlo iz ust! In — sedaj pride najime-
nitnejše — najbolj otročje! Na veržici ste imela ličen
koščen navisek v podobi male buteljke. Občudoval sem
to igračico, nagibal se k vašim prsom, da sem bil le
bliži vas, tedaj pa ste dejala: „Ali jo želite?“ — Kri-
mi je šinila v lice. Kako rad bi bil vzel to malo darilce!
Moj pogum poprel se je takoj za par stopinj višje, saj
sem sklepal: „Tudi ona te ima rada, le zini — pa bo!“
Ko pa sem se — samo radi lepšega branil vašega da-
rila, češ, da vas nočem oročiti tako lepega lišpa, bila
ste tudi vi zadovoljna in ste se malomarno obrnila na
pozorišče, kjer je prav v istem trenutku Zvonimir z neko
mešifotelčno rutino intrigiral proti junaškemu zaljub-
ljencu Matijčku — mene pa je zopet minila korajža.

„O, vi nerodnež! Torej iz takih malenkostij ste vi
sklepali na naklonjenost dam proti vam!?“

„Sam priznavam, da sem bil silovito neroden.“

„Sram vas bodi, gospod profesor! Skoro bi vam
rekla, da ste se rodili prepozno ali pa prezgodaj. Priti
bi bili morali v dobo — Putifarke ali v dobo moderne
emancipacije, kakor nam jo slikajo za bodočnost, kjer
mislijo prevzeti ženske ulogo moških. Tam bi bili menda
prav na mestu! Ali me razumete?“

„Milostljiva, nikar ne pretiravajte!“

„In naprej?“

„Naprej! — Tako ugodne prilike nisem imel nik-
dar več, torej tudi v svojih ljubezenskih načrtih nisem
prišel nikoli več tako daleč. Po gledališki predstavi ste
kmalu odpotovala, prihodnje počitnice pa nisem došel
domov, ker sem „hofmeisteroval“ dva grofovka paglavca
na nekem gradu v Češkej — in tako se nisva sešla
do danes.“

„Vi pa ste me seveda pozabili!“

„Ne tako hitro! Ej povem vam, zadnje leto na
gimnaziji sem bil ves izgubljen, tako, da so mi profes-
sorji prorokovali, da niti mature ne naredim. K sreči so
se motili. Ko sem došel na dunajsko vseučilišče, lotil
sem se z vso strastjo filologije — in pusti, suhoparni
kodeksi so zadušili zadnji plamenček ljubezni, ker ni do-
bival več nikake hrane — postal sem zagrizen, dolgo-
časen filolog, ki ni več za žensko družbo!“

„Kar ste prav sedaj pokazali, gospod profesor!
Čudni patroni to, ki morejo ljubezen do ženske zame-
njati z ljubeznijo do — filologije, uh!“ — dejala je
gospa Milka z nekoliko pikiranim, vendar mirnim glasom.
Videti je bilo, da je užaljeno njeno samoljubje.

Hrast je takoj spoznal, kaj je storil, ter dejal:

„Milostljiva, oprostite mi mojo nerodnost; vidite,
tak sem, kakor sem bil; nič se nisem poboljšal. Saj
niste huda, ker sem se drznil priznati vam čutstva, ka-
tera sem gojil nekdanj do vas?“

„Ne, radi tega ne! Pač pa bi bila lahko huda radi
nečesa drugega!“

„In to bilo —?“

„Da mi tega niste povedali p o p r e j!“ — de-
jala je gospa Milka jedva slišno, ter močno zarudevši
obrnila lepo glavico proti glasoviru, kjer so se zabavali
Stanka, Vera in Ivan.

Hrastu pa so pale še-le sedaj luskiné raz oči.
„Tepec, strahopetec!“ — dejal si je sam pri sebi, srce
pa mu je zopet nemirno bilo, kakor nekdanj v leseni utici
na starih sanah poleg Milke!

Čez nekaj časa se je obrnila gospa Milka zopet k
Hrastu ter, ne menè se za to, kar je bilo, dejala:

„Kje pa službujete, gospod profesor?“

„Doslej sem bil v Ljubljani. Sedaj pa sem pre-
meščen v vaše rodno mesto, milostljiva, na novo usta-
novljeni zavod!“

„Tako, ali res?“ — vskliknila je začudeno gospa
Milka, ki se je pri zadnjih Hrastovih besedah vidno
zgánila in vzradostila. „Upam, da se vidiva odslej več-
krat, in ne še-le čez — deset let! Obiščite nas, prosim,
kmalu!“

„Hvala, milostljiva!“ — šepnil je Hrast ter pri-
tislil gorak poljub na ozko ročico Milkino. „Izvestno bo-
dem tako svoboden in posetim vas, čim —“

Pri teh besedah se je vrnila gospa Kolarka od
svojega inspekcijskega romanja po hiši. Gospa Milka in
Hrast sta prisedla zopet k mizi, umetniški tercet je kon-
čal svojo produkcijo in vsi skupaj so se zabavali še
dolgo v noč, kakor bi se ne bilo ničesar zgodilo.

Ljudje smo res izvrstni, rojeni komedijantje!

Noči.

Kako bi o tebi še mogel kaj peti,

Izliti v napeve milobo in moč?

Kaj mislij izvornih iz tebe zajeti,

O tiha, o lepa ti noč!

O tebi so pevci starejši in mlajši

Poskušali svojo poetiško moč —

Jaz hočem molče te uživati rajši,

O tiha, o lepa ti noč.

Ant. Medved.

(V odgovor v. č. g. Danici).

Treznosti in delavnosti nam treba!

(V odgovor v. č. g. Danici).

(Zvršetek)

Silno neprijetno me je dirnula tudi v članku „O
Ženskih študijah vrle g. Danice sodba o literaturi“. Né
samo, da upravičeno dvomim, ima-li gosp. Danica pravo
mnenje o ženski emancipaciji, za katero je očitno nasto-
pila kot navdušena pristašica in vneta zagovornica, moram
se v prvi vrsti odločno protiviti njeni sodbi o literaturi,
zlasti o leposlovju. Zaničevalno in prezirljivo govori č.
sotrudnica o „suhoparnem čitvu“, v „praznih, mehkužnih,
neverjetnih, dolgočasnih romanih, ki so si naposled vendar
vsi podobni, naj jo suka pisatelj uže tako ali tako“ i. t.
d. G. Danica obsója torej kar vse vprek, celo le-

poslovje, ter pozivlja ženstvo, da se loti znanstvenih poučnih knjig, „ki bi dale tisočkrat boljše duševne hrane“. Taka sodba je prenegla in presumarična. Literatura, v ožjem smislu leposlovje, ima gotovo tako veljavo, da bi se o njej ne smelo tako govoriti, kakor je pisala gosp. Danica.

Literatura je pri vsakem narodu del njegovega duševnega premoženja, ona je slika narodove duše in zrcalo njegovega mišljenja in čustvovanja. Romani — razume se, da dobri — niso ali se vsaj ne smejo smatrati kot slučajni proizvodi kakega pisatelja, temveč so izraz istodobnega svetovnega nazivanja. Romani imajo svoje junake, ki seveda ne smejo biti fantastične figure oz. karikaturne temveč ljudje z mesom in krvjo, ki so podvrženi strastem in drugim vplivom. Ti junaki v zvezi z naravnimi razmerami, zapletki in situacijami dajejo romanom znak najvernejše slike življenja.

Pri večini našega ženstva ne pogrešamo *strokovne omike*, katera je pač namen ženski emancipaciji temveč *splošne izobrazbe*! Koliko jih je, ki ne znajo pravilno pisati ali da imajo okoren slog, druge ne znajo v družbi vzdrževati konverzacije. K večjemu da se zakriva taka nesposobnost z banalnimi pogovori. In vsemu temu v veliki meri odpomore slovstvo! Prav iz leposlovja, kjer se v lahko umljivi obliki rešujejo razna prašanja iz vseh strok, razni problemi iz vseh vrst znanstva, si lahko pridobimo velik del one splošne omike, ki nam potem izborna služi v vsaki družbi. Pri tem je paziti na dvoje: 1. kaj se čita in 2. kako se čita!

Vsakdo bode rad priznal, da niso vsi romani dobri, temveč da je treba izbirati in imeti dober ukus in nekaj poznanja pri takem delu. Koliko se danes maže, ki ima le namen za moment zadovoljiti čitanja željno občinstvo. Da taka skrupucala nimajo nikake literarne vrednosti, ker ne odgovarjajo umetniškim zahtevam, temveč sodijo v vrsto petkrajcarskih romanov, in da takih ne maram braniti, je umevno. Toda vsaka literatura ima dela, ki bodo ostala nesmrtna in bodo čitateljem vedno v poduk in zabavo. Zlasti realistični romani nam predočujejo življenje uprav plastično in hranijo v sebi, kakor proizvodi drugih struj, toliko globokih mislij, da pišejo literarno historiko zopet cele knjige o njih. Tako čtivo pač ne more škoditi i našemu ženstvu. Potrebno bi bilo, da bi naše ženstvo do dobra poznalo v prvi vrsti slovensko literaturo, kar doslej z malimi izjemami bridko pogrešamo, potem pa vse znamenitejše pisatelje svetovne literature vseh evropskih narodov.

V pravo spoznanje literature pa je treba znati čitati in jaz mislim, da bi bilo mnogo zaslužnejše delo, povedati kako naj se čita, mesto odvracati od čitanja.

Prav umevno mi je, zakaj ima gosp. Danica tako slabo menenje o leposlovju. Kako je čitala? Navadno sem prebrala samo prvih deset, dvajset strani, da se seznanim z glavnimi osebami, in na koncu sem pogledala, „če se dobita ali ne!“ — Aha, torej zato sodite tako zaničljivo o literaturi! V romanih se najde pač še kaj drugega nego zaljubljeni parček, katerega res večina čitateljev spremlja z največjim zanimanjem. Pri romanih je

vender treba gledati na idejo cele osnove, na morebitno tendenco, na notranjo zvezo in izpeljavo, na značaje in njihovo mejsebojno občevanje, na jezik, slog itd. itd. Moj namen ni natanko poučiti, kako treba čitati, samo potrebno se mi je zdelo, upreti se taki sodbi, kakoršno je izrazila g. Danica v svojem članku.

Pri nas je že itak prevelika letargija in brezbriznost za leposlovje. Skoro sramotno majhno je številoce onih, ki se zanimajo za naše slovstvo, za „Zvon“, „Dom in Svet“, „Matico Slov.“ Po priporočilu marljive g. Danice pa naj se še naše ženstvo odvrne od literature? Ne, to se ne sme zgoditi in uverjen sem, da tudi g. pisateljica ni imela tega namena! Nasprotno, uprav naše ženstvo naj bi se upoznalo z našo literaturo, da je ne bode poznalo samo po imenu, temveč tudi po vsebini. Uverjen sem, da bode crpilo iz nje in iz svetovne literature več omike, nego mu ga morejo dati razne fizike, kemije, astronomije, logike itd. — ako si hoče pridobiti splošno družbeno izobrazbo. Gosp. Danici ne bode potem treba vsklikati: „Delajmo tedaj naporno, navdušeno, da si dobimo vsaj pravico do izobrazbe!“ Pravico do splošne izobrazbe ima naše ženstvo, „le jemat od nje ne zamudi.“

Konečno še prosim v. č. g. Danico, da mi mojega odgovora ne zameri! Naj ji bodi v zadoščenje dokaz, da marljivo čitam njene zanimive in mnogobrojne članke.

— Jos. Grešnik.

K. Wolter.

V prijaznem dunajskem predmestju Hietzingu poleg cesarskega gradu Schönbrunna so pokopali dne 16. junija slavljenno dvorno igralko Charlotta Wolter, ki je po dolgi in mučni bolezni izdahnila ondi v svoji vili svojo veliko dušo. Prez dvoma je preminola ž njo najznamenitejša nemška igralka sedanje dobe. Dunajsko dvorno gledališče je imelo sicer i v prošlih časih svetovnoznane igralne moči; tu so bile toliko slavljena in oboževana Schrödter-Devrient; — za njo isto tako sloveča I. Rettich; i zdaj, ko je preminola i naslednica tej, obeča A. Sandrock postati nje vredna namestnica, dasi sem vsaj jaz za svojo osebo trdno uverjen, da je Rumunka Barsescu mnogo sposobnejša v to, obžalujem, da ji nemile okolnosti niso mogle pridobiti mesta, katero je zasedla ta Nizozemka. „Die Nachwelt flicht dem Mimem keine Kränze“ pravi uže Schiller, in tako tudi naša doba, oduševljena za svoje ljubljence, pozablja skoro povsem njih prehodnike in zanemarja njih namestnike. — Slavo, katero je žela v toliki meri za časa svojega življenja, in katera se povodom njene smrti razlega zlasti te dni Wolter-ici, ne sme nas storiti toli nepravilne, da bi smatrali ž njeno izgubo vse izgubljeno, — dasi ni v najmanje ne tajimo njenih obilih zaslug.

— Ch. Wolter je bila porojena v Kolinu ob Reni (Köln am Rhein) dne 1. marca 1834. kakor hči ubogih roditeljev. Še-le 1857. je pričela v Budimpešti svoje igralsko življenje; nastopala je v manjih ulogah na